

ΜΙΚΡΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΕΛΑΤΙ ΚΑΙ ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΤΟΥ

Έπει νέο και' ἀνήξεσθαι ἔλατο παραπονόταν γιὰ τὴν τύχη του καὶ ἔ-
λεχε :

— Αζ, πόσο δεν μωρόσον αὐτὸν τὰ πράκτανα μιτερά φύλλα ποὺ
στολίζουν τὰ κλαδά μοι! Έγειρα εἶμα πο λεπτήραν αὐτὸν διότι τοὺς τοὺς
συντρόφους μοι καὶ ἔπειτε νά φαρδού χρωνά φύλλα ...

Τὸ Πνεῦμα τοῦ Βουνοῦ ἀστεῖς αὐτὴ τὴν εὐχὴν χαμαργέλασε πονη-
τον καὶ τὴν ἄλλη μέρα πο λεπτανό εἶπε ζήντηρε με χρυσά φύλλα ...

Κατεργαστημένα ἀπ' τὴν μεταμόρφωσι του, θαμναῖτο τὸν ἁντό-
τον καὶ κόπτεται ἐπερατικά τὸ ἄλλα δέντρα.

Κατα τὸ βράδυ ἔπιγειρε να διαβῇ ἀπ' τὸ δάσος ἡνας Ἐθερώπ, ποὺ
νόμιζε ἐδὲ τὸ ἔλατο, ἔχον τὰ χρωνά τοὺς φύλλα, τὰ ίδια στὸ σα-
κονῆ του καὶ ἔμεγε, αἰμίνων τὸ δέντρο γυροῦ.

— Αλλοιμοῦ! Λένε φύλλαν τὴν πλεονεξία τὸν αὐθιστόν και
ἄστρους κατάψυνον. Τώρα, διοτο μετανήστητε ὃ καταφαίνεται αὐ-
τὸς κλέψτης, κανένα μᾶλλον δέντρο δὲν
εἶναι φροτήτητο ἀπὸ μένα! Ω, οὐτέ τέλος
φύλλαν γύρισαν.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ ξεπονήτας
τὸ ἔλατο, βρέθηκε με γύριστα φύλλα.

Ἐξαγνα διοις ὁ οὐρανὸς σκεπάστη-
κε ἀπὸ ἄγρια σύννεφα, ὁ ἀνεμος ἥρισε
να φινά σάγη λινοπανεύς και μ' ἔνα
δινατο φύτεύτη τοι ἔσταις καρπάτηα τὰ
γύρινα φύλλα τοι ἔλατον.

— Αλλοιμοῦ ποι φύλλα τὸ δε-
στιγμένο, κατατάσσεταις ὀλόφρεγο τοι τὰ
συντρόφους. Οὔτε το χρωνά, οὔτε τὸ
γυαλί είναι κατατάληκτο τὰ δέντρα τοι
δάσους. Πόσο θανατοῦ μάνιον ἂν εἴριε
ἕνα φύλλονα μάλιστα καὶ τρυγεῖ, σὺν τῷ
φύλλονα τῆς λεπτοπανεύς ...

Δέν πέφατε καὶ μέρα καὶ ἡ τρίτη ἐ-
πιμητία τοι ἔλατον ἐπληρώθη.

Τὸ ἔλατο τώρα ήταν νέρο γετημένο.
Ἄλλα πέμπαντας ἀπὸ καὶ μεριά γύρια,
είδαν τὰ κανονιά του καὶ δροσερά φύλλα
του καὶ τοῦ τάγματος διά.

Τὸ διστιγμένο ἔλατο, τατετονένο
τώρα, θετερ' αὖτε τόπο παθητα, Σαν-
χίτης τὴν περιτο τον στολή καὶ ἀπὸ ὅπε
ἔμεινε ικανοποιητέον ἀπὸ τὰ γύρια του.

τῆς νέας Ἐλλάδας, τὸ μεγάλο θεντρό^{το}
κατάθυμονα τῆς δημιουργίας γλώσσας
νεοελληνικής, μένει ἔστι παραπεμένη.

Γι' αὐτὸν τὸ λόγο μηναγά, τὸ πός δη-
λαδή η Ἀγαδημάτια τῆς Ἀθήνας παρο-
πιάτες τὴν Ἐλλάδα στὸν κόσμο αὐτὸν τὴν
μάτια μεριάτη σφρούς ἐπιτημονες
ποὺ ὁ κόσμος αὐθόνον δὲν τοὺς ἔχει
(εννοεῖτε τοὺς περιστρέφοντες) μ' ἀπὸ
τὴν ἄλλη μεριά την παραπομένη αὐτὸν
λογοτεχνία, στέιρα αὐτὸν περὶ σκέψη καὶ λαλητεχνή, μόνο γη' αὐτὸν τὸ
λόγο η Ἀγαδημάτια τῆς Ἀθήνας θύμεται νά παρομοίαν
τείνει τὸν κάρπατον τοῦ Κάρφου. Διαγράφεται τὸν κάρπατον τοῦ Κάρφου.

Γιατὶ λόγο ποιητικὸν ἔχουν καὶ οἱ Κάρφοι, διοις καὶ λαλητεχνή πε-
ζογραφία μεγάλα οἱ καλύτερα λαοι εἴναι ἔτισιν καὶ παρομοίασιν.

Γιατὶ λόγο αὐτὸν η Ἀγαδημάτια τῆς Ἀθήνας μάτιοτε νά πασσοῦν,
καὶ γιὰ τὸν ίδιο λόγο ποὺ ἐπιπολίστηρε ὁ ἀριθμός ὑπονομής νά βγάλῃ
τὴν ντροπή αὐτὴν ἀπὸ τὴν Ἐλλάδας τὸ μέτοπο, συναττάνοντας μέσον στην
Ἀγαδημάτια τοῦμα λογοτεχνή, η ντροπή εἶναι ἀσύνα τοι μεγάλη, ἀ-
πλόντατα ἔστι αὐτὸν τὸ Ἀγαδημάτιο μέγαρο καὶ σκεπάζει καὶ πεθερόν-
ται καὶ κράτος καὶ λαό ἐλληνον.

Γιατὶ νά αναγνωστήσιν στὴν ἀρχή του ὁ ἀγῶνας τοῦ ἐπαναρροφοῦ ὁ
εὐγενεῖσθαι, μά τι πώς τοι πεντεπτή δεσμά τῆς Ἀγαδημάτιας βάνονται
σ' ἐνέργεια καὶ πολιτικά μέσα καὶ τότε τὰ φωτείνα σποτάδα πικνο-
νονται σύν κούπα τριγύρου στὸν πενταπτή με κόπωμα.

Γιατὶ νά αναγνωστήσιν στὴν ἀρχή τοῦ
ἄλλο μέτρο ποὺ εἶχε πάρει, νά μεταφράζονται δηλαδή ἔργα νεοελλη-
νικά σὲ ἔνεται γλώσσας καὶ νά παραδοθη στὰ κέρια τῆς Ἀγαδημάτιας
τη λαπτή αὐτὴν ίδειν, μεταρρέψενται στὴν νεοελληνικά
(τραγέα ποὺ γίνεται ποὺ πολύ με μαναδίσια ἐπο-
τικής αὐτὸν παραγαγεῖς Ἐλλήνες ἔργωναντας αὐτούς)
μά τι πώς τοι ποταμία τη τατετοπασθητηκάτιν, βα-
ρύνται καὶ ἀπὸ τὰ πίδεια, ἔργον σούλον νά δέσουν
τὴν ἐλεύθερον ἐλληνική σπείρη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΙΤΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΟΝΝΕΤΟ

(Τοῦ Πετρόπολη)

Ξέπλεκε εἰχε τὶς χρονίσεις τῆς κόμιστης τῆς ἀρχιτέρες
καὶ μύριες ξέπλεκε μ' αὐτές οἱ Ζεύρωντις αλεξίδες·
τῶν δικαστιῶν της πον στὴ γῆ δὲν έχοντας ὑπέρ ταῖς
ξέπλωτούστηγε τὸ φῶς σαν ήμιος, σαν ἀστέρι.

Τὸ πεύστοντο ἀπ' τῆς καρδιᾶς τὸν πόνον εἶχε παρένειν· *

δὲν ζέστον ἄνητο ἡ ἀληθινόντος πλάσμαντον·
Ἐγώ ποι μέσον στὴν πονία τίς με λαύδα
ἄναγκα εὐθὺς σαν τὴ φροντὶ πον τὴ φροντὶ ή αέρα.

Ωμαρι! Λέν ηταν θυμοτού τὸ βάδιστα της βίημα,

ἀγγέλους ήταν πετροποιού τὸ κάπωα, τὸ σχῆμα,

οἱ λόγοι ήταν τὸ σφραγανόνταν καὶ οἷμα.

*Ω! ήταν πεντήμα τοῦ τὴ φροντὶ πον τὸν πόνον

μὲν διατο πάγιατεντητη τὸ σονικά πον γέρει.

Μετάφρ. Χ. ΡΟΥΣΣΙΑΝΟΥ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

(Τοῦ Όντωρφίου Μιντζόνι)

Μέ τὸ στερνὸν δὲ Ιησοῦς παύστον
(τον διαν
άνοιξ, δῆλα τὰ μνήματα καὶ ἔξιλονται
τὸν δημητρί, μὲν πόνημα ἀταζητη ὁ Δαβὶδ π' ὅπε τότε
ξεριπούτων τὸ μέτωπο καὶ στάθητε καὶ
(έθορει).

Ἐστίορξε τὰ πόδια τον τριγύρῳ τον
(υππάστας πετρόπολης, δεινούς καὶ
(τρομαγμένος,
καὶ θυτερα ποιός ήτο ὁ νερός, ερώ-
ταξεις φοιτοντας,
ποὺ στὸ σταυρὸν κορεώταν γνωρός καὶ
(πατουμένος.

‘Αλλ’ θαν διοις θυμεῖ πόνος ήτο δ
(Κρύος τον,
ἐκπαταπάσαζε μὲ μιτά τὰ μάργοντα
(ειρήνης ἀδύνα
μὲ τὰ μετανιωμένα τον δάχνηντα τῆς
(χειρός τον
τ’ αιλαζομένην μέτωπο πάν τη λευκή
(τον κόπων.

“Επειτα ἀστραφή μὲ θυμὸν στὴν ΕἼδα
(τον πόνον θύμοντει
καὶ τῆς φροντὶς δινεταὶ δινεταὶ μὲ τὴ φροντὶ
(τον τρόπων,
τόσο πον ἀντήγηστες μὲ μᾶς πον τὸν
(κόπων τὰ δημητρί.

— Εγὼ έσωταις σου έδομα θύματο
(στὸ Θεό μου....

Μετ. Δ. ΗΙΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΟΝΝΕΤΟ

(Τοῦ Στεκκέτη)

“Ω σύννεφα καταλέγατα ποὺ στὸ γλυκάντων αιθέρα
ώστιν πτανάτα ποὺ ὄμητος ἐδό μ' ἔχει σῆς διώληντε,
γιατὶ μιά διετηρεῖται στὸ στήθος μον τὸ βέβαιατη τον απορώγνων;

Καὶ μὲ πεντάτει ἐπιθυμιά, ὅποι στὸ δειον γαλαζίο
τὰ μάτια μον παντοπόντη σηροντε καὶ βιβίζει,
γιὰ νά έξετάσο τὸ ἀγρυπτο, πον κορίνται αὐτὸ μετρόποντα μαζ
τὸ μέλλον καὶ τὴν τύχη μαζ τὴν αστατη γνωρίζει;

“Οζι, ποτὲ δὲν μά πον στὸ διψασμένη στήθη
τὰ νέψη τὰ καταλέγατα τὸ ἀπέραντο μοτήρηο,
οὔτε τὸν Πλάτανον πον καὶ ένεισι μπορούνταν νά γνωρίσουν.

“Εγώ θαν βίσσοντας ανάτασα γλυκεσά στὸ κομπητηρο,
τὰ διλοζυνά καταλάκασσον, παδί μον, θὲ ν' απέρισσον,
καὶ ένεισι δὲν μά γνωρίσουντες αύξοντα τὴν ἀληθεία.

Μετ. Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑ

ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ

Οι λόγοι, γιὰ τοὺς διποίστοις οἱ Κινέζοι μπορούν
νά πάρουν διαλύγοντο ἀπ' τὴν γνωράτεις τον, τὴν
έρετο: Ή ατεξία, η ἔλειψης σεβασμού ποὺ τὸν
τεθέροντο καὶ τὴν πεθεράν, τὸ κοντουστούλιο, η ἀζο-
λασία, η πλευρά, η ζήτεια καὶ η ἀρρωστεία.

